

SJOERD

onder de radar

Colofon

ISBN: 978 94 6365 392 3

1e druk 2021

© 2021 Leo Plantaz

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

De namen van personen en de karakters in dit boek zijn bedacht door de schrijver. Iedere overeenkomst met bestaande personen berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

SJOERD

onder de radar

Leo Plantaz

Je bent kwetsbaar vanaf dag één.

Anderen zijn vanaf dag één bepalend in je leven.

Soms is de weg waarop je je begeeft flinterdun.

Iedereen heeft iemand nodig die je de goede weg op stuurt.

Inhoudsopgave

Deel 1	Lokaas	9
Deel 2	De ontmoetingen	35
Deel 3	Weer anders gaan denken	123
Deel 4	De ingeslagen weg vervolgen	181
Deel 5	Definitieve keuzes	234
De ontknoping		306

Deel 1: Lokaas

1

Maandag: 6 februari 09.30 uur

‘Berendsen en Danjou zijn er al,’ zei Servaas tegen zijn collega, de vijftigjarige Harrie Goblet. Rechercheur Jean Servaas, de tweeëndertig jaar oude Belg, had de auto aan de rechterkant geparkeerd. Ze waren door een hellingbos een donkere weg met aan weerskanten steile taluds op gereden. Beiden liepen nu met hun zaklampen aan naar het midden van de weg. Vanuit de verte hoorden ze het geluid van een aggregaat.

‘Niet over dat paadje naar de caravan lopen rechercheurs, want ze zijn de omgeving nog aan het afzoeken,’ riep een agent. De agent die een reflecterende bodywarmer droeg en zijn zaklamp aan had, kwam naar Goblet en Servaas toegelopen.

‘Hoe moeten wij dan lopen?’ vroeg Servaas. De agent scheen met zijn zaklamp op een steil talud.

Boven op het talud gekomen, hoorden ze het geluid van het aggregaat nog duidelijker. Na enkele minuten kwamen ze aan de rand van een grote open plek, verlicht door schijnwerpers. Een kleine witte caravan waarvan de deur open stond, trok Goblets aandacht. De deur werd opengehouden door een tak. Het viel Goblet meteen op hoe schoon het op de plek was. De door lampen verlichte open plek had men ruim afgezet met afzetlint. Buiten een omgedraaide kleine gele bierkrat die dienstdeed als opstapje voor de caravan, lag er niks geen papier, of andere rommel. Enkele plukjes sneeuw die tussen de takken van de bomen door de zwarte humusrijke bodem hadden bereikt, herinner-

den je eraan dat het winter was. Rondkijkend zag hij dat er enkele zoolafdrukken waren gemarkeerd. Tenminste al iets, dacht Goblet, die buiten het afgezette gebied was blijven lopen.

Goblet volgde het lint, gespannen in een ruime boog dat naar de caravan toe liep waarin het stoffelijk overschot zich zou bevinden. Hij zag Ben Berendsen van de technische recherche staan die in gesprek was met een van zijn mannen. Twee van zijn mannen zochten rondom de kleine caravan naar sporen. Een ander bevond zich binnen in de kleine caravan. Twee agenten met reflecterende jassen hielden nieuwsgierige mensen achter het afzetlint. Goblet liep naar zijn vrouwelijke collega Danjou die ook achter het lint stond. Door eventjes de caravan in te kijken zag hij dat het dode lichaam van de jonge vrouw op het bed lag, onder een helderwit laken. Dat betekende dat de dokter al geweest was. Iemand van de technische recherche was binnen in de kleine caravan bezig met sporenonderzoek. Danjou ging met haar fotocamera in de deuropening staan om van daaruit foto's te kunnen maken. Goblet zonderde zich af van de caravan. Hij begon met zijn zaklamp onderzoekend rond te lopen. Hij zag dat Servaas een kort praatje maakte met een agent achter de kleine caravan. De agent overhandigde Servaas een briefje. 'Gegevens van een wandelaar, hij heeft een blonde Labrador bij zich,' riep hij naar Goblet. Goblet gaf een teken dat met zijn linkerhand dat hij hem gehoord had. Servaas liep naar twee gemarkeerde zoolafdrukken.

De zoolafdrukken werden door Servaas bekeken net als alle andere markeringen aan de voorkant van de caravan.

Goblet was thuis bij het uit het bed gaan overvallen door een voor hem onaangenaam gevoel van onbehagen. De plotseling gekregen fenomenen, de zoemtoon in zijn rechteroor en de waarneembare hartkloppingen, waren er nog steeds. De geplaagde Goblet had achter de caravan rondgelopen met de gedachte dat er een vervelend bericht verteld diende te worden bij de jonge vrouw thuis. Omdat hij zich niet optimaal voelde, nam hij het besluit om het overbrengen van dit zeer nare bericht niet zelf te gaan doen.

‘Daar is iemand bezig geweest met het wegvegen van sporen!’ zei Servaas tegen hem. Servaas gaf met het licht van zijn zaklamp aan waar.

‘Had ik al gezien,’ was het abrupte antwoord van Goblet wiens stem anders klonk dan normaal. Servaas maakte Goblet attent op een man met een blonde Labrador.

‘Ik heb een verklaring van die man daar. Hij heeft ook de politiemelding gedaan. Volgens de man heeft zijn Labrador ervoor gezorgd dat de deur van de caravan openviel.’ Goblet keek Servaas verbaasd aan.

‘Hoe open?’ vroeg Goblet. Er verschenen enkele diepe rimpels op zijn voorhoofd.

‘Er heeft een stuk tak aan de buitenkant tegen de deur aan gestaan. Volgens de man heeft zijn hond die weggetrokken waardoor de deur openviel.’

‘En is dat daar het stuk tak?’ Goblet wees naar de tak die tegen de openstaande deur van de caravan stond. Servaas haalde zijn schouders op. ‘Achter de caravan liggen meer takken.’

Goblet knikte. Hij had ze ook zien liggen.

‘Wil je nog praten met die man?’ vroeg Servaas.

‘Jij hebt toch zijn verklaring?’ zei Goblet rustig. Hij ging voor Servaas staan en keek hem recht in zijn ogen.

‘Wij zijn hier met te veel mensen. Er moet ook nog een vervelend bericht gebracht worden Jean, en dat kan nu ook.’ Servaas knikte. Goblet zag aan zijn gezicht dat hij het begreep. Ze liepen elkaar voor de voeten. Berendsen en zijn mannen waren nog druk bezig.

‘Is het de bedoeling dat wij twee gaan?’ vroeg Servaas.

‘Nee, Els en jij. De autosleutels graag, Jean.’ Hij keek Servaas met gemengde gevoelens aan terwijl hij de gekregen sleutels in zijn jaszak stopte.

‘Alleen voor deze ene keer, Jean,’ zei hij. ‘Ik kijk nog even wat rond en praat met Berendsen. Jullie gaan naar die arme man en zijn kinderen. Zorg er vooral voor dat er slachtofferhulp komt.’

‘Alles goed met jou, Harrie?’ Jean Servaas keek hem onderzoekend aan.

‘Ik word al een oude man, Jean.’ Goblet forceerde een glimlach, draaide zich om en liep richting het gele opstapje van de caravan.

2

Maandag: 6 februari 09.45 uur

Sjoerd Willink, beneveld door te veel alcohol, werd honderden meters van zijn caravan vandaan, gestoord in zijn slaap. Hij lag in een diep groot gat waarin eerst de wortels van een omgewaaide beukenboom verankerd hadden gezeten. Hoe hij in dit gat terecht was gekomen, zou hij niet na kunnen vertellen. Daarvoor was hij te dronken geweest. Sjoerd had door zijn jaren rondzwerven een scherp gehoor ontwikkeld voor geluiden om hem heen. Zijn zwerversinstinct vertelde hem dat het de komende nacht enkele graden zou gaan vriezen. Brommend en lallend had hij zich toegedekt met een dikke laag vochtige bladeren met alleen zijn gezicht vrij, zo was hij in een diepe slaap gevallen. Sjoerd werd wakker. Hij hoorde het geluid van dichtslaande autoportieren. ‘Te veel auto’s op mijn weg,’ gromde hij. Waar het geluid vandaan kwam, wist hij meteen. Uit de holle weg. Sjoerd kroop uiteindelijk uit het grote gat. Op de rand bleef Sjoerd even staan. Hij vond het niet nodig om de bladeren van zijn kleren af te kloppen. Sjoerd die een beetje onvast op zijn benen stond, graaide in zijn linkerbinnenzak. Hij had dorst. Zijn tong, die als een lap leer aanvoelde, plakte tegen zijn gehemelte.

‘Verdomme, waar is mijn fles whisky?’ mompelde hij. Na een zoektocht in alle zakken van zijn lange winterjas en zijn spijkerbroek, stapte Sjoerd terug in het gat. Bukkend met zijn grote lijf, één meter negentig lang, brede schouders, volle baard en lange

haren, begon hij met zijn blote, grove handen tussen de bladeren te graven, totdat hij uiteindelijk de fles met whisky vond. Sjoerd hield de fles omhoog en probeerde te zien hoeveel whisky er nog in zat. Zijn wazige blik hielp hem daarbij niet. Hij draaide met bevende handen de dop van de fles en bewoog daarna de fles snel van links naar rechts. Hij gromde, zette de fles aan zijn mond en dronk de whisky die er nog in zat op, waarna hij de lege fles in zijn binnenzak stak. Sjoerd mompelde dat hij vervuilers van zijn bos niet kon uitstaan en begon te lopen. Op het punt waar hij naar het lagergelegen weggedeelte van de holle slingerweg en het talud aan de overkant kon kijken, ging Sjoerd door zijn knieën om te gaan liggen. Er stonden verschillende auto's naast de geasfalteerde weg. Iemand met een reflecterende jas kwam aangelopen. Sjoerd ging meteen liggen. Politie! flitste het door zijn hoofd en hij voelde hoe zijn middenrif samentrok. Woede gemengd met angstgevoelens namen bezit van hem. Met zijn hoofd op zijn onderarmen bleef Sjoerd liggen. Waarom staan er politieauto's? Zijn gezicht versomberde door deze gedachte. Aan de overkant, langs een paadje het talud op, zag hij lint gespannen. Verdomme, wat is dat allemaal? Waarom bleef die agent daar staan? Sjoerd, nog steeds plat op de koude grond liggend, vroeg het zich af. De kou die opkwam uit de grond voelde hij niet. Hij dacht opeens aan wat hij in zijn caravan gezien had. De koude rilling die hij over zijn rug voelde gaan, deed hem vermoeden dat daarin iets gruwelijks was gebeurd. Helder kwam het beeld dat hij zijn caravan zag bewegen voor ogen. Hij had vrijdagmorgen om twaalf uur bij de caravan gestaan en langs een gordijntje naar binnen gekeken.

Sjoerd die wilde opstaan om naar zijn caravan toe te gaan, hoorde opeens stemmen. Een man en een vrouw kwamen de weg opgelopen.

'Jij weet het woonadres van het slachtoffer?' Van waaruit Sjoerd lag, kon hij duidelijk zien dat de vrouw aandachtig naar de man keek die de vraag stelde. Wat er daarna gezegd werd, kon

Sjoerd niet verstaan, omdat er een lange grijze lijkenauto aankwam. De motor van de auto viel stil. De agent bij het lint liep naar de auto toe die langs de kant van de weg gestopt was. Hij wees de twee mannen die uitstapten het paadje aan, dat zij van hem moesten volgen. Sjoerd kroop nog een tweetal meters naar voren en tilde daar zijn hoofd op om beter te kunnen kijken en luisteren.

‘Ik laat een bericht uitgaan om die Willink te zoeken,’ hoorde Sjoerd de vrouw zeggen.

‘Waar komt deze weg uit?’ vroeg de andere man.

‘Dorp Rimborg,’ was het korte antwoord.

‘Misschien heeft iemand die daar woont hem gezien?’

Tweemaal hoorde Sjoerd een autoportier dichtslaan en daarna een auto starten. Sjoerd liet zijn hoofd zakken om na te denken. Ze zoeken mij, galmde het door zijn hoofd. Hij kroop achteruit, stond op en schudde met zijn hoofd. Hij probeerde zo het laatste restje beneveling weg te krijgen, zodat hij kon nadenken. Hij besloot bij zijn caravan te gaan kijken. Hij wist dat hij dan de holle weg moest oversteken. Dat betekende een steil talud naar beneden rennen en aan de overkant het steile talud weer op rennen. Dat was de enige manier om in de andere helft van het bos te komen waar zijn caravan stond.

Sjoerd kende zijn bos, waarin hij al jaren woonde, in de lengte en in de breedte. Hij kende ieder paadje. Dit bos van vele hectare groot was zijn habitus. Hij liep naar de dichtbegroeide rand van het bos. Vanuit de hoge braamstruiken, waarin hij verstopt zat en op adem probeerde te komen, kon hij de sneeuw boven de akkers uit de lucht zien vallen. Dat stelde hem enigszins gerust. Geen hond die naar buiten gaat, dacht hij. Rechts van hem kon hij het bos in de gaten houden.

Sjoerds voorhoofd en rug waren nat van het zweet. Hij hijgde, loerde rond en was klaar om te gaan liggen mocht er plotseling iemand door het bos komen lopen. Braamstruiken wegduwend ging Sjoerd verder. Hij voelde niet dat hij zijn handen openhaal-

de aan doornen. Geregeld bleef hij staan, om zich heen kijkend, klaar om weg te duiken.

Sjoerd verplaatste zich hogerop naar de voor hem geschiktste plek om de holle weg over te kunnen steken. Hij luisterde. Het was stil om hem heen. Op zijn hurken zittend kon hij aan de overkant van de weg het talud zien. Hij wist het zeker, hier zou hij oversteken. Hier was het minder steil en er was dus minder risico om stil te vallen tijdens de beklimming aan de overkant. Gebukt begaf hij zich naar de rand van het talud. Sjoerd luisterde of hij stemmen of motorgeluiden hoorde. Hij hoorde niks en rende het steile talud naar beneden, stak de weg over en rende het steile talud aan de overkant weer op.

Met het gevoel dat niemand hem gezien had, rende hij verder en bleef achter een dikke beukenstam staan om op adem te komen. Ik moet van hieruit mijn caravan toch kunnen zien?, dacht hij.

Seconden later zag Sjoerd in de verte tussen een groep heesters door, de witte kleur van zijn caravan. Het zien bewegen van mannen in witte pakken kreeg zijn volle aandacht. Twee mannen in burger stonden te wachten. Sjoerd wist maar al te goed wat dat betekende. Er is een dode en dan komt de politie. Politie waar hij never nooit meer iets mee te maken wilde hebben.

Zijn ogen volgden een andere man in burger en een in het wit gekleed. Even kon Sjoerd deze twee mannen niet meer zien. Sjoerd spande zijn spieren. Hij was klaar om weg te rennen als het moest. Een van de mannen in burger zag hij steeds om zich heen kijken. Terugkeren naar mijn caravan om mijn whisky te gaan halen gaat niet, dacht Sjoerd. Wie lag daar in zijn caravan, was het die vrouw of die man die hij gezien had? Die vraag kwam meerdere keren bij hem op toen hij langs de rand van het bos liep en uitkeek naar een geschikte plek om zich te verstoppen. Sjoerd sprong minuten later tussen een grote groep hoge braamstruiken in, ver genoeg verwijderd van de caravan.

Maandag: 6 februari 10.00 uur

Goblet was geduldig blijven wachten bij de openstaande caravan-deur, totdat hij naar binnen kon gaan. Zijn zaklamp had hij even uitgedaan en in zijn jaszak gestoken. Een man van de technische recherche, helemaal in het wit gekleed, kwam uit de caravan.

‘Godsamme, wat een stank daarbinnen,’ liet de man zich ontvallen.

‘Je hebt Engels, de patholoog, gemist. Hij was er verdomd vlug bij deze keer,’ zei Berendsen die aan kwam lopen met zijn pakje shag in zijn rechterhand.

‘Kan ik naar binnen om die vrouw te zien?’ vroeg Goblet.

‘Ga je gang maar.’ Berendsen maakte een uitnodigend gebaar. ‘Ja, kijk maar Harrie, ik kan het niet laten.’

Terwijl Goblet gummihandschoenen aantrok en bescherming om zijn schoenen deed, begon Berendsen een sigaret te rollen. Goblet die ondertussen in de deuropening van de caravan was gaan staan, liet zijn ogen rondgaan. Binnen stonk het inderdaad gigantisch. Goblet deed zijn linkerhand over zijn neus en mond en liep verder de caravan binnen.

Het schone witte laken over het roerloze lichaam tilde hij voor een deel op en legde het opzij. Goblet bestudeerde eerst het gezicht en de hals. Daarna tilde hij het slachtoffer ietsjes op, zodat hij de vastgebonden handen onder haar rug kon bekijken. Haar handen waren vastgebonden met grijze ducttape. Goblet registreerde: Die tape is overal verkrijgbaar en het is niet los te krijgen als je op je rug ligt. Twee stroken losgemaakte tape zaten nog vast aan haar rechterwang. Goblet zag braaksel zitten bij de linker mondhoek van het slachtoffer. Mond afgeplakt, prop nog in mond, lijkt papier te zijn.

Goblet voelde met zijn rechterwijsvinger. Het is papier, dacht hij. Gedroogd bloed bij een open hoofdwond. Hij bekeek de

hoofdwond op haar linkerslaap. De huid stond open en was er omheen geschaafd.

‘Is er iets over die hoofdwond gezegd, Ben?’ vroeg Goblet aan Berendsen die buiten bij de deuropening stond te roken.

‘Engels dacht dat het minder dan achtenveertig uur geleden was dat de dood was ingetreden. Hij dacht, net als ik, aan verstikking. En wat betreft haar hoofdwond... zou zij ergens tegenaan gebotst kunnen zijn. Of het kwam door een stomp voorwerp, maar volgens Engels waren ze beide zeker niet fataal.’

‘Zij werd al sinds vrijdagmiddag vermist,’ zei Goblet, die zich bukte om onder het bed te kijken met zijn zaklamp.

‘Ik heb ervan gehoord,’ antwoorde Berendsen. Goblet liet een diepe zucht horen toen hij weer rechtop ging staan en zich omdraaide naar Berendsen.

‘De vrouw is volgens de dokter gestikt in haar eigen braaksel Harrie, maar daar hoeft je geen dokter voor te zijn. Zoals je ziet, is er ducttape gebruikt, die kun je overal krijgen,’ ging Berendsen verder.

‘Dit is dan pure moord,’ zei Goblet die zich weer omdraaide en de kleren van de jonge vrouw bekeek.

‘Ja, buiten die hoofdwond en drukplaatsen van de tape aan haar polsen, ziet zij er niet verfomfaaid uit Harrie.’ Goblet knikte en trok het laken voorzichtig weer over het hoofd van de jonge vrouw heen.

‘Ja raar, de nylon jekker en de lange broek zijn schoon en niet eens erg verkreukeld. Zou het hier wel gebeurd zijn? Ik denk even hardop, Ben.’ Goblet had de ijskast naast de deur van de caravan opengemaakt. Leeg! Bij het dichtduwen zag hij de stekker van de ijskast op de vloer liggen. Goblet ging in de deuropening staan en Berendsen deed twee stappen achteruit.

‘Als hier nog iemand anders bezig is geweest, dan wordt het onderzoek een heel ander karwei, Harrie. Ik denk dat wij tot nu toe alleen de vingerafdrukken hebben van de persoon die hier

woont. Buiten zijn ook nog zoolafdrukken, maar er is nog iets raars. Ik laat het je zo wel zien.’ Goblet die had willen vragen: hoezo iets raars? kreeg een raar gevoel over zich heen. Hoe vaak had Berendsen in het verleden niet gelijk gehad bij een sporenonderzoek? Goblet draaide zich om en bekeek de vieze vlekkerige stinkende vette zooi die op een klein aanrechtje stond nog even. Alles wat erop stond en lag, was nog te vies om met een tang vast te pakken. En buiten is nog geen propje papier te vinden, flitste het door zijn hoofd. Goblet stelde de bekende vraag, tegelijkertijd dacht hij: ik stel hem te vroeg.

‘Hoe snel heb je iets voor ons?’ Hij kreeg zoals altijd al snel het bekende antwoord.

‘Eerst alles volgens het boekje Harrie, je kent mij toch!’ Goblet deed zijn ogen dicht. Ja, hij kende Ben Berendsen maar al te goed, de harde werker.

‘Zou zij die wanten heel de tijd aan gehad hebben? Wat denk je?’ Goblet stapte naar buiten. Berendsen gaf pas antwoord na een flinke haal aan zijn sigaret.

‘Ja, moeilijk te zeggen, misschien wel, misschien niet. Wij hebben vezels van stof onder haar nagels gevonden. Of wij daar iets aan hebben zal het onderzoek moeten gaan uitwijzen. Trouwens, over bijzonderheden wat betreft die beschadiging aan haar hoofd en de tijd van overlijden zul je op het rapport van de patholoog moeten wachten.’ Goblet knikte, draaide zich om en wees naar de geopende caravandeur.

‘Hebben jullie inbraaksporen ontdekt?’ Berendsen haalde de tak weg die de caravandeur openhield, pakte de caravandeur vast, duwde totdat hij bijna helemaal dicht was en liet hem weer los. De deur viel vanzelf weer open.

‘Als je binnen bent en de deur dicht wilt maken, moet je hem van binnen afsluiten, door dat haakje daarin te haken. Doe je dat niet, dan valt hij weer open.’ Goblet had het haakje eerder al opgemerkt. Berendsen plaatste de tak terug tegen de openstaande deur.

‘Een hele mooie tak voor een hond!’ zei Berendsen lachend. Goblet moest aan de woorden van Servaas denken. ‘Servaas zei dat de hond er met de tak vandoor was gegaan, het bos in.’

‘Vermoedelijk werd er een tak gebruikt, maar niet deze denk ik.’ Berendsen wees naar de deurknop van de caravandeur.

‘Hieronder heeft een stuk tak tegenaan gestaan, dat op het uiteinde zacht geworden was door verrotting. Een van mijn mannen heeft de rotte houtresten veiliggesteld.’

‘Verwacht jij daar iets op te vinden?’ vroeg Goblet.

‘Nee, ik verwacht het niet. En ik denk dat wij ook bij deze zaak weer een dosis geluk moeten hebben.’

Zoals altijd dacht Goblet. Hij was op het gele bierkratje gaan staan om nog een keer binnen in de caravan te gaan kijken.

‘Ik kijk nog even binnen, Ben.’ Berendsen maakte een handgebaar dat hij het goed vond. Eenmaal binnen hield hij zijn neus dicht. Wat een stank, vreselijk! Hoe kan iemand hierin wonen? Goblet keek rond. De ramen waren dichtgekit. Hij bukte zich naast het aanrechtje en haalde het plakkerig linoleum omhoog. Er zaten ondefinieerbare substanties onder. Op de vloer, tegen het aanrechtkastje aan, stonden een elektrisch kachelkje en een kabelhaspel. Goblet zou later te horen krijgen dat de bewoner van de caravan stroom kreeg van de familie Harmsen. De grond waarop de caravan stond, bleek ook van deze mensen te zijn. Goblet ging verder met zijn onderzoek. Onder- en bovenlakens gebruikte die viezerik niet, dacht hij. Deze keer viel het Goblet pas op dat de vrouw op een dun schuimmatrasje lag. Goblet draaide zich om en liep terug naar de deuropening.

‘Ben, jij wou mij nog iets laten zien?’ vroeg Goblet.

‘Ja, klopt,’ zei Berendsen die buiten al klaar stond met een zaklamp aan in zijn rechterhand.

‘Zoolafdrukken en iets raars, zei je?’ Goblet dacht aan de eerdere uitspraak van Berendsen.

‘Ja meerdere, waarvan één niet veel zal opleveren, omdat er te weinig profiel op zit en de andere, ja je moet zelf maar eens

kijken.’ Goblet keek nog eens om zich heen. Daarna stapte hij naar buiten.

‘Laat zien die zoolafdrukken!’ Goblet volgde Berendsen langs het afzetlint. Berendsen bleef opeens staan. Het licht van zijn zaklamp maakte een beweging van links naar rechts.

‘Iemand heeft bewust over dat gedeelte daar, vegend met een tak, ergens naartoe gewerkt.’

‘Ja, dat zag ik eerder ook al. Er is hier bewust geveegd door iemand,’ antwoordde Goblet.

‘Daar heb je die zoolafdrukken met heel weinig profiel. Maar nu dit.’ Berendsen ging richting een groep heesters, waar als markering een stukje politielint aan was vastgemaakt. Hij bleef daar staan.

‘Iemand heeft geprobeerd ook hier alles weg te vegen met een tak.’ Ze liepen door tot bij een andere groep heesters met eenzelfde markering.

‘Tot hier is ook geveegd en daar zijn weer zolen met weinig profiel. Kom mee!’ Berendsen bleef een paar tellen later weer staan bij een heester met een markering eraan. Hij wees naar een afgebroken tak met twijgjes en een beetje blad eraan. Iemand had geprobeerd de tak waarmee geveegd was, weg te duwen tussen de takken van een andere heester. Berendsen duwde de takken van de heester met zijn rechterschoen aan de kant.

‘En hier zie je twee complete zoolafdrukken, waarvan de rechterhak dieper is weggezakt in de humus. Kijk maar.’ Goblet was op zijn hurken gaan zitten. Berendsen scheen met zijn zaklamp onder de heesters. Goblet vond dat de hak van de rechterschoen niet dieper was weggezakt dan de linker. Wel zag hij dat daar iemand had gestaan.

‘Kijk, en hier gaat het van humus over in grind, gemengd met bruingeel zand,’ constateerde Berendsen, die het licht van zijn lamp over de bodem achter de heester liet gaan.

‘Iemand heeft dus de tak achter zich aangesleept tot hier.’